

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

16
1922

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ÉDITIONS
BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ της Ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

— *Ἀνώνυμος τραγωδία ἐν τῇ Μαρκιανῇ βιβλιοθήκῃ.* Ἐν τῇ κατὰ τὴν Βενετιανὴν Μαρκιανῇ κώδικι τοῦ δεκάτου ἐξοδόμου αἰῶνος XI cod. VII περιλαμβάνεται τραγωδία ἄνευ τίτλου ἄνωνόμου ποιητοῦ, συνισταμένη ἐκ στίχων 1033 κατὰ τὴν ἐν τέλει ἀρίθμωσιν.

Προλογίζεται ὁ Ἄρτης, καθήμενος ἐφ' ἀμάξης, παρουσῶν τῶν σεμνῶν θεῶν τοῦ Ἄδου Ἀλέτο (Ἀληκτώ), Τισιφόνι καὶ Μεγέρα (Μέγαιρα) καὶ στερνὰ ἐβιένει ὁ θεὸς ὁ Διονύσιος.

Ὁ Ἄρτης διηγείται ὁποῖος εἶνε καὶ ὁποῖαν ἔχει δύναμιν, καταριθμεῖ δὲ τάχα καὶ τὴν σημασίαν τοῦ πολέμου διὰ στίχων, ἐν οἷς καὶ οἱ ἐξῆς δύο.

καὶ ὡς ὁ χρυσὸς μὲ τῇ φωτιᾷ λάμπει καὶ καθαρίζει,
ἔτσι τοῦ κοσμοῦ ὁ πόλεμος ἄμερόνει καὶ δροσίζει.

Ἰπομιμνήσκει δ' ἔπειτα ὁ Ἄρτης τὰς ἀντραχίας Κορνηλίου Κοτερῆν καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰερωνόμου, πρὸς δὲ Ὀμίνιου, πιθανώτατα Βενετοῦ βαίλου ἐν Ζακύνθῳ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐξῆς στίχων

Πίλιν σὲ σένα, Ὀμίγιε, τὸ πρόσωπο γυρίζω,
καὶ τοῦτο τὸ δοξάρι μου καὶ σπούρδα σοῦ χαρίζω
γιὰ νὰ θυμᾶσαι τὴν πολλὴν ἀγάπην ποῦ βαστοῦσι
οἱ ἄνδρες οἱ Ζακυθῖνοι ὅπου σ' ἀναζητοῦσι
γιατι μ' ἀγάπῃ ἐσκλάβωσες καὶ πλίσσα δικηοσύνη
τὴ χώρα ὅπου ἐκυβέρνησες τούτη μὲ τόση εἰρήνη

Τέλος δὲ προλογίζων ὁ Ἄρτης διηγείται τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος, εἰς ὃ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν μελετητῶν τῆς νεωτέρας ἐλληνικῆς λογοτεχνίας.

— *Διβέριος Γερακάρης.* Περὶ τοῦ περιπέστου τούτου Μανιάτου ὅστις ἐπαμφοτερίζων μεταξὺ Τούρκων καὶ Βενετῶν μεγάλως ἔδρασε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν Πελοποννήτῳ βενετοκρατίας τοῦ δεκάτου ἐξοδόμου αἰῶνος τελευταῖου καὶ τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἀρχομένου πολὺ

ὄλικόν σώζεται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Βενετίας, ἰδίως ἐν τῷ τμήματι *Senato III Secreta*, ἐν οἷς οἱ φάκελοι τῶν ἐκθέσεων τῶν γενικῶν προνοητῶν τῆς Πελοποννήσου ("Ἴδε *Kanke*, Λάμπρου ἐν Δελτίῳ καὶ ἐν Ἱστορ. μελестήμασιν. Ἴδε ἰδίως ἐν τῷ ἄνω τμήματι τὸν ἀρ. 3. *Argmata*. *Provnt Esttrio e Provnt. General di Morea Marin Michiel* 1690 (M. V=1691) 6 Febro sin 21 Luglio 1693 ἐν διαφόροις ἐπιστολαῖς, ἐν αἷς περὶ τοῦ Λιμπεράκη καὶ ἐχθροπραξιῶν αὐτοῦ πρὸς τοὺς Τούρκους καὶ τὴν 13 ἐπιστολὴν τοῦ ἀρ. 3 *Provnt General in Morea Marin Michiel da* 25 Marzo 1694 sin 11 Giugno 1695).

— **Χωρίον τοῦ *Comynes* περὶ τῶν στρατιωτῶν.** Εἶνε γνωστὴ ἢ ἀξία λόγου συγγραφή τοῦ Σάθα περὶ τῶν στρατιωτῶν, τῶν Ἑλλήνων πεζῶν καὶ ἐφιππων μισθοφόρων στρατιωτῶν. Περὶ τῶν στρατιωτῶν ταύτων ἀξιον λόγου χωρίον, διαλαθὸν τὸν Σάθαν, περιλαμβάνεται ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι τοῦ Γάλλου Φιλίππου *de Comynes*. (*Mémoires de Philippe de Comynes. Nouvelle édition, revue sur les ms. de la bibliothèque Royale et publiée avec annotations et éclaircissements par Mlle Dupont.* Ἐν Παρισίοις. Τόμ. Β σ. 456). Ἐχει δὲ τὸ χωρίον ἐκεῖνο ὧδε·

Estradiotz sont gens comme *Genetaires*; *vestuz*, à pied et à cheval, comme les Turcs, sauf là teste, où ilz ne portent ceste toille qu'ilz appellent *tolliban* et sont dures gens, et couchent dehors tout l'añ et leurs chevaulx. Ilz estoient tous Grecz, venuz des places que les Venissiens y oxt, les ungz de Naples de Romanie, en la Morée, aultres d'Albanie, devers Duras; et sont leurs chevaulx bons, et tous chevaulx turcs. Les Venissiens s'en servent fort, et s'y fient. Je les avoye tous veu descendre à Venise et faire leurs monstre en une isle où est l'abbaye de Saint-Nicolas, et estoient bien quinze cens: et sons voillans hommes et qui fort travaillent ungz ost, quand ilz s'y mettent.

Σημαίνουσι δὲ ταῦτα τὰ ἑξῆς· Οἱ στρατιῶται εἶνε ἄνδρες ὡς οἱ γενίτσαροι, ἐνδεδυμένοι, πεζοὶ τε καὶ ἐφ' ἵππων ὡς οἱ Τούρκοι πλὴν τῆς κεφαλῆς, ὅπου δὲν φοροῦσι τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο ὅπερ καλοῦσι *τουρ-*

θάνιον, καὶ εἶνε ἄνδρες ἐκκληραγωγημένοι, καὶ κριμῶνται ἐν ἰπαίθρῳ καθ' ὅλον τὸ ἔτος αὐτοῖ τε καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν. Ἦσαν ἅπαντες Ἑλλη-
νες, ἐλθόντες ἐκ τῶν πόλεων ἃς κατέχουσιν ἐν Ἑλλάδι οἱ Βενετοί,
τινὲς μὲν ἐκ τοῦ Ναυπλίου ἐν Πελοποννήτῳ ἄλλοι δ' ἐξ Ἀλβανίας,
ἐνώπιον τοῦ Δυρραχίου. Καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν εἶνε καλοὶ καὶ πάντες
ἵπποι τουρκοῖ. Οἱ Βενετοὶ ποιοῦνται αὐτῶν μεγάλην χρῆσιν καὶ ἔχου-
σιν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτούς. Τούς εἶχον ἴδει ἀκυβαινοντας εἰς τὴν
Βενετίαν καὶ παρατασσόμενους ἐν τινὶ νήστῳ ὅπου εἶνε ἡ μονὴ τοῦ
Ἁγίου Νικολάου καὶ ἦσαν γεμᾶτοι χίλιοι πεντακόσιοι καὶ εἶνε γεν-
ναῖοι ἄνδρες καὶ ἐργάζονται.... Ἔταν ἐπιχειρήσῃ τούτο.

Ἐπιπλέον κατωτέρω ὁμιλεῖ περὶ συμβάντων τοῦ 1495. Ὡστε τὰ
ἄνωτέρω ἀναφέρονται εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν.

— **Θεόδωρος Πρόδρομος.** Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν Σστ' 1 κατάλοπον
ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων σελίδων μεγάλου ὀγδόου, ἐν ταῖς ὁποῖαις
ἔχει καταγράψει ὁ Λάμπρος τὰς ἀκολουθοῦσας σημειώσεις περὶ τοῦ
Θεοδώρου τοῦ Πτωχοπροδρόμου εἰλημμένως ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἔργου
τοῦ Lazzari.

Ὁ Πρόδρομος ἔζη μέχρι τοῦ 1143, διότι ἐν τῇ βυζ. βιβλιοθήκῃ
Cod. CCCV καὶ τῷ Colleg. Rom. εἰσιτήριοι ἐπὶ τῇ νυμφευθείσῃ ἐξ
Ἀλαμανῶν τῷ Πορφυρογεννήτῳ κυρῷ Μανουὴλ καὶ Σεβαστοκράτορι.
Lazzari.

Clarorum virorum Theodori Prodromi, Dantis Alighieri etc.
epistolæ Romæ MDCCLIV — Πρωτ. σ. 6 7.

Περὶ Προδρ. ἢ Πτωχοπροδρ. Sed vel unus vel plures fuerint
iisdem temporibus vixerunt.

Ἐν Indice bibl. Regiæ Scotiacensis Θεοδώρου τοῦ Προδρόμου
ἐξήγησις εἰς τὴν γραμματικὴν τοῦ Μοσχοπούλου.

Ἴδε Lazzari σελ. 10.

Ἐν σελ. 14. etsi, ut verum fatear, in eam partem inclinat
animus, quæ ponit a Ptochoprodromo, qui se etiam Harionem
monastico nomine vocat, fuisse Prodromum nostrum diversum.

Ἐν τινὶ τῶν παρὰ Lazzari ἐπιστολῶν φησεται ἀναφέρων Μιχαὴλ
Β των Ὁ: τὴν καὶ τὴν αὐτοῦ παραίτησιν, ἧς συνέβη τὸ 1146, διό
λέγει ὁ Lazzari περὶ τοῦ β.ου. τοῦ Προδρόμου ὅτι.... confirmatur. ..
fluisse Prodromum usque ad an. 1143, addere etiam possu-
mus ad an. 1146. (σελ. 15).

Περὶ τῶν ἐπιστολῶν προκειμένου· Eloquentia tamen hominis extat plane singularis, quæ in eodem argumento, eoque vulgari, habet nihilominus semper aliquid quod delectat. Morosis præsertim hominibus, qui genus illud fastidient redundandis et quasi lascivientis orationis, reputandum est, non aliter scribere hoc tempore consuevisse qui apud Græcos doctissimi atque eloquentissimi habebantur, inco historicos ipsos, ut ex Niceta, Anna Comnena, aliisque constat. (σελ. 16).

Αί ἐπιστολαί, ἐκδοθ. ad fidem Vatic. CCV καὶ κώδις τοῦ Colleg. Rom. καὶ ἐν Cod. Ottobon. τῆς βατικανῆς.

1. Τῷ Ἐφθόρῳ. «Πμεὶς μὲν, ὀλθ:α μοι, κτλ.—μορῶν ἀνιαρῶν κατακωχίμεντην (sic). Ἐρρώσο.

2. Τῷ Λογυθέτῃ κυρῷ Στεφάνῳ τῷ Μέλῃτι. «Εἶτα σὺ μοι λέγω τὸν Ὑμητιόν—ἐξραιοτέρους μᾶλλον ποιεῖς.

3. Τῷ Λίζικι. Οὐκ ἀγαθόν σε παῖδα—χρύσεια χαλκεῶν ἀνταλαττόμενος. Ἐρρώσο. (ἴρκετὰ διεψυθαρμένον τὸ κείμενον).

4. Τῷ αὐτῷ. Ὑπέρφου, Λιλιέ, ἐξ ὕτης ἡμᾶς συναφείας—τὸν ἔρον παρκαμυθῆσαι. Ἐρρώσο.

5. Τῷ Μυτῷ. Φατὶν οἱ πεπειραμένοι—τῆς ἡμεδαπῆς ἀξιώσεως—Ἐρρώσο.

6. Τῷ αὐτῷ. Τοῦτο ἐκεῖνο—πρὸς τῶν βίβλων. Ἐρρώσο.

7. Τῷ αὐτῷ. Σὺ μὲν ἡμῖν τὰς παρυπάτας—τὸν γεννητάμενον ἀποσώζοιεν. Ἐρρώσο.

8. Θεοδώρῳ Ὠφελον, ἀδελφική μοι καὶ φίλη ψυχὴ—ὕποδέξῃ τὸν φίλον. Ἐρρώσο. — Ἀξιομνημ. χωριον ...εὐρύης.. νῦν μὲν ἐκοποιούντας, νῦν δὲ πεζογραφοῦντας σ. 40.

9. Τῷ αὐτῷ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, φίλε Θεόδωρε—πρὸ ἃ τοῦ ἐνόησεν. Ἐρρώσο.

10. Τῷ μητροπολίτῃ Τραπεζοῦντος. Τίς εἰμι καὶ τῶν—πρὸς ἡμᾶς ἐπαναξουσῆς. Ἐρρώσο. (Περὶ ἄλλων τε καὶ τῆς καταλαθούσης αὐτὸν λοιμώξεως). Γράφῃ ἐν σ. 52 ἀναστημάτια· διόρθου ἀποστημάτια; Ἐνταῦθα καὶ περὶ τῆς ἀποδόλης τῶν τριχῶν τοῦ.

11. Τοῦ αὐτοῦ διὰ τὴν κατασχούσαν λοιμωξίν τῷ θρψανοτρόφῃ καὶ νομοφύλακι.—Ἐκ κοιτίας ἄδου, τοῦτο δὴ τὸ προφητευόμενον—ἢ τῆς σῆς ἀγιωσύνης εὐχὴ Ἐρρώσο. (Λοίρωξίς, ἦν διὰ τὸ ἐπάρατον πάτως εὐλογουμειν εἰώθεσαν ἀνθρώποι).

12. Τῷ αὐτῷ. Πότε ἦϊω, βασιπείε δεσπυτα, — αὐτοπροσωποίητιν (sic) τοῦ γέλωτος. Ἐρρωσο. Διτηγείται ὄρι καταρρυσείσης τῆς κόμης ὁ πώγων ὡς ἐν ἀκμαίῳ τῷ ἔσρι τεθῆλε κτλ. Σπουδαίον τὸ: σύρα γραῶς ὀμφαλιτόμος τε κριθομάντης (sic) κτλ. σ. 113.

13. Πρὸς τὸν νομοφύλακα καὶ μέγαν οἰκονόμον τὸν Ἀριστηνόν. Τῆν χθές, θεοειδέστατε δεσπυτα, — ἐτοίμη καὶ πρὸς τοῦτό ἐστιν διάκονος.

14. Τῷ φιλοσόφῳ Κυροῦ Θεοδώρου (sic) τοῦ Προδρόμου ἐπιστολή πρὸς τὸν σὺτὸν Κύριον Γρυγόριον, ὅτε ἦλθε πρὸς τὸ νηπίον ὁ ἀγιώτατος (sic) ἡμῶν δεσπότης ἀπὸ τοῦ πατριαρχοῦ ἁρρωσθήτης καὶ παραιτησάμενος.

ΔΓ'. ἐκ τοῦ Cod. Theol. Vindob. LVXNX, τετραμμ. τῷ ἀρχομένῳ στ' αἰῶνι.

Θεοδώρου—ἀγιώτατος—αὐλιζῆ—αἰγυπτοῦ—ἐνερίζωτας—κυκλωθεν—περιεφράγματος—ἦν ἐφύτευεν ἡ δεξιὰ σου—φιλιππίσος—ἀπολαύβειν—πράγματα, ἐν δὲ τῇ ὡς πράγμασι—παρασκευάσειεν—ἀλλὰ καὶ ταῦτα—σοφωτάτη—γλώσσικις—σωτηρίας—περιπατηθέντας—παῖς σου.

Ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς τῆς Lazzarì.

Τόμ. Α. σελ. 211). Ἐπιστ. λατιν. Jacobi Sadoleti τοῦ καρδιν. πρὸς Ἰάνον Λότζκαριν.

Τόμ. Β. ὑπὸ τὸν τίτλον Miscellaneorum ex Mss. libris Bibliothecae collegii Romani societatis Jesu. Tomus II. Romae. MDCCLVII Νικολάου πατριαρχοῦ Κ|πόλεως ἐπιστολαί. α - ζ, βραχεῖαι καὶ ἀνεπίγραφοι, ἄγνωστον τίνας τῶν ὀμωνόμων πατριαρχῶν. σ. 549-553.

Αὐτ. Θεοδώρου μητροπολ. του Νικαίας ἐπιστολαί (τ 553—562'.

α. Αἰνίγματα πυθαγόρια—ἀντ' μονοτρόπου φανείς καὶ ἀπλοῦ.

β. Βασιλεῖ φ ἀρχιεπισκόπῳ Κορίνθου.—Ἡ μακρὰ σου στή— ἄχρη τοῦ νῦν.

γ. Θεοφυλίκτη πατριαρχῆ. Δριμό με καὶ κρόνιον ἡ τύχη ἐμβλέψασα—δεσποτικῆ κελεύσει πειθόμενος.

δ. Θεοδώρῳ μητροπολίτῃ. Τῇ συνέσει προσεπιγινεμένη παιδεία—δεξιούμενος μὴ λυπῆς.

ε. Πολυεύκτη πατριαρχῆ. Καὶ τῶν ἄλλων ἀπερημένῳ μοι.— ὀλιγόσιντες.

ς. Τῷ αὐτῷ. Τὸ πολὺ μου τῶν συμφορῶν — προνοουμένην συμφέροντος — Παρακαλεῖ νὰ μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ ἑσσιλεῖ.

ζ. Κωνσταντίνῳ βασιλεῖ. Ἄλπειρηκα δεσποτά μου σκεπαθίσειςθαι.

η. Νικήτα μοναχῷ σπαθαρίῳ καὶ κοιτωνίτῃ. Εἴ τις ἐδωρεῖτό μοι — χάριτος. (Ἐπιθέτω, πρωτοσπαθαρίῳ, ὅπερ ἐν τῷ ἀρχετόπῳ θὰ ᾔην γεγραμμένον ᾧ σπαθαρίῳ, ἐξ οὗ ἀνεγνώσθη κακῶς μοναχῷ σπαθαρίῳ ὡς εἰ ἐγγράπτο αὐτῷ σπαθαρίῳ).

Θεοδώρου Προδρόμου (σελ. 562 — 567).

α. Τῷ νομοφύλακι. Ρανίς φρασίῳ ἐν ἑλεγχούσα — συμπάραλαθε.

β. Τοῦ αὐτοῦ... Οὐκ ἔγωγ' ἔλεγον ὅτι δεινός — τὰ πάντα προβεβλημένον.

γ. Τοῦ αὐτοῦ τῷ Εὐθυμίῳ. καὶ ἐκ τούτου τῆ ψυχῆ μου κάρον — ἀσφαλοῦς ἐπανάξευξις.

Ἐνάγνωθι ὅσα ἐν τούτῳ τῷ β τόμῳ σ. 513 κ. ε. γράφονται ἄξια λόγου περὶ τοῦ σκοπίμου τῆς ἐκδόσεως ἑυζαντιακῶν ἐπιστολῶν.

Ἐπιστολαὶ Προδρόμου ἀναφέρονται ὑπάρχουσαι καὶ ἐν τῷ ὀξωνικῷ Cod. Baroc.

— Ἀγγελίνα. Dona Angelina di Graecia ἐστὶν ὡς εἶπεν μετὰ τῆς Dona Maria Gomez ὑπὸ τοῦ Tamurhec εἰς τὸν βασιλέα Ἰσπανίας Ἐρρίκον κατὰ τὸν Clavijo. Ἴδε περὶ τῆς Ἀγγελίνης σ. 3-4. τῆς Historia del grau Tamerlan τοῦ Clavijo. Ἐν Σεβίλλῃ 1852.

— Τζακίσματα καὶ ἀραβικοὶ ἀριθμοί. Ἐν φ. 330x τοῦ κώδικος δ τῆς ἐν Οὐψάλλῃ τῆς Σουηδίας δημοσίας βιβλιοθήκης ὃν ἐμελέτησα τῷ 1903 σταλέντα μοι κατὰ παράκλησίν μου εἰς τὴν ἐν Γενεύῃ ἀστικὴν βιβλιοθήκην, γεγραμμένον τελευτῶντος τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, μεταξὺ ἄλλων ἀριθμητικῶν σημειωμάτων διαλαθόντων τὸν περιγράφαντα τοὺς ἐν Σουηδίᾳ ἐλληνικοὺς κώδικας Ἀλβέρτου Martin (Notices sommaires des manuscrits grecs de Suède ἐν τοῖς Archives des Missions, 3 σειρᾶς τόμ. 18. Ἐν Παρισίοις 1889 σ. 328. Χωριστῶ τέχνη σ. 49.) περιέχεται καὶ «(Π) ἑλλητικὰ τζακίσματα», δηλοῦμένων οὕτω τῶν κλασσμάτων. Εἶνε δ' ὁ κώδικς οὗτος ἄξιος λόγου ἅτε ὡν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐλληνικῶν κωδικῶν, εἰ μὴ αὐτόχρομα ὁ ἀρχαιοτάτος, ἐν ᾧ γίνεται χρῆσις τῶν ἀραβικῶν ἀριθμῶν. λίαν ἀργὰ εἰσαχθέντων παρ' Ἑλλήσι, κυρίως δ' ἀρχομένων νὰ ἐπικρατῶσι τὸν δέκατον ἕκτον μόνις αἰῶνι. Ἀξία δὲ σημειώσεως εἶνε τὰ ἐν τῷ κώδικι τῆς Οὐψάλλης σχήματα τοῦ 4 καὶ 5.

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ ΤΟΜ. ΙΣ'

— Ἐπίσκοπος Ἀρδαμερίου. Ὁ τέως ἐν Ρόδῳ γυμνασιάρχης κ. Τρύφων Ε. Ἐξαγγελίδης ἐπέστειλέ μοι ἐκ Πάτμου τάδε. « Ἐν φ. 4α τοῦ ὑπ' ἀριθ. 179 κώδικος τῆς ἐν Πάτμῳ βιβλιοθήκης, ἐν ᾧ βίος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, γραφείς κατὰ τὸν 17 αἰῶνα, ἀναφέρεται παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην φρούριον εὐτελές Ἀρδαμήρης νῦν, πρότερον δὲ Ἰερκουλα ἐκαλεῖται. Καὶ τὸ μὲν φρούριον νῦν δὲν σώζεται, ἐπέπλευσεν ὁμῶς διὰ τῶν αἰῶνων ἡ ὀνομασία τοῦ ἐπισκόπου Ἀρδαμερίου, ἐνὸς τῶν πέντε τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης (ἰδὲ τὸν ἐμὸν λιπαίδεκαρ τῆς Νέας Ἑλλάδος, Ἀθήναι 1913 σ. 13. Πρὸς καὶ τὰς ταξιδιωτικὰς ἀναμνήσεις μου εἰς Πάτμον ἐν « Νέῳ Ρόδῳ » ἀπὸ 24 Αὐγούστου 1914 καὶ ἐντεῦθεν).

— Κώδιξ R. 26 Vallicelliana. Ἐν κώδικι R 26 Vallicelliana ἀφρορεῖ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημείων εἰκόνες ἰδίως λατινικῶν. Ἐν δὲ φ. 34^v β τάδε

Ο ΤΗΣ Μ ^Γ ΕΚΚΛΗΣΙ
Magnaē ecclesiāe

ΦΥΛΛΕΣΤΕΦΑΝΟΣ

Custos Stephanus

ΚΧ ΠΡΙΝ
ΚΡΑΤΑΙ
Ω ΔΕΣ
ΠΟΤΗ
ΚΩΝ
ΣΤΑΝ
ΤΙΝΩ:

ΑΓΘΕΟΥΣΟΦΙΑ
Ipsi sapientia

Christus de la crucem

ad salutem

ΚΣ ΔΕΔΩΚΣΙΟΝ

ΕΣ ΣΩΤΗΡΙΑΝ

ΚΧ ΝΥΡ ΔΕ ΤΟΥΤΟΝ

ΘΩ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

et nunc etiam hunc

in Deo Nicephorus

Τ Η Θ Ρ Ε Ψ Α Μ Ε Ν Η	quod ipsum educavit	A N A Ξ	Rex	V A S O R U M	C K E Y O
		P O Π O Y	fugæ		
		T A I Φ Y	gentes		
		Λ A Β A P	Bar		
		B A P Ω N	barorum		
E X Ω N	habens				

ΜΟΝΗ ΕΥΝΟΥΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

Monasterio benevotus offert

— *Χειρόγραφον Εὐαγγέλιον τῆς μονῆς Δουσίκου.* Ὁ ἐπιμε-
λητὴς τῶν Βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων κ. Α. Ξυγγόπουλος ἀνακοινεῖ τὰ
ἀκόλουθα.

Ἐν τῷ Σκευοφυλακίῳ τῆς παρὰ τὰ Τρίκαλα Μονῆς Δουσίκου
ἀπόκειται περγαμινὸς κώδιξ τετραευαγγέλου ἄξιος πολλῆς προσοχῆς
καθ' ὅσον φέρει αὐτόγραφον πιθανῶς ὑπογραφὴν τοῦ αυτοκράτορος
Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

Βεβαίως ὁ κώδιξ οὗτος, ἐπιδεικνυόμενος εἰς τοὺς ἐπισκέπτας μετ'
ἰδιαιτέρου σεβασμοῦ ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς, θὰ ἔχη καὶ ὑπ' ἄλ-
λων παρατηρητῆν. Ἐπειδὴ ὅμως, καθ' ὅσον ἐγὼ τοῦλάχιστον γνωρίζω
δὲν ἔχει δημοσιευθῆναι περιγραφὴ τοῦτου παρέχομεν ἐνταῦθα ταύ-
την μετὰ πανομοιότητος τῆς σελίδος, ἔπου ἡ ὑπογραφὴ τοῦ αυτοκρά-
τορος.

Δέον προσέτι νὰ σημειωθῆ, ὅτι περιγραφὴ τοῦ κώδικος τοῦτου
ὑπάρχει πιθανῶς εἰς τὸν χειρόγραφον καταλογὸν τῶν κωδικῶν καὶ
σκευῶν τὸν συνοδεύοντα τὴν περιγραφὴν τῆς Μονῆς, περὶ οὗ βλ. Ν.
Ἑλληνομνήμονα Τομ. X 1913 σ. 214.

Ὅσον ἀφορᾷ τέλος τὸ ζήτημα ἂν ὁ κώδιξ εἶνε αὐτόγραφος καὶ
κατὰ πόσον ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Πορφυρογεννήτου εἶνε γνησία εὐνάνται
ἄλλοι εἰδικώτεροι νὰ ἐξετάσωσι.

Κατὰ ταῦτα ὁ κώδιξ ἔχει ὡς ἐξῆς :

Περγ. 0,103 × 0,085 φ. 368.

φ. 1α—6β Κανόνες (Ἐσχεδιάσθησαν μόνον αἱ στήλαι χωρὶς νὰ γραφῶ-
σιν οἱ κανόνες).

φ. 76—9α Πίναξ τῶν Εὐαγγελίων.

φ. 96—10α Ἰσοθέσεις τῶν Εὐαγγελίων.

φ. 357α Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος δ' ἐρυθρῶν γραμμάτων :

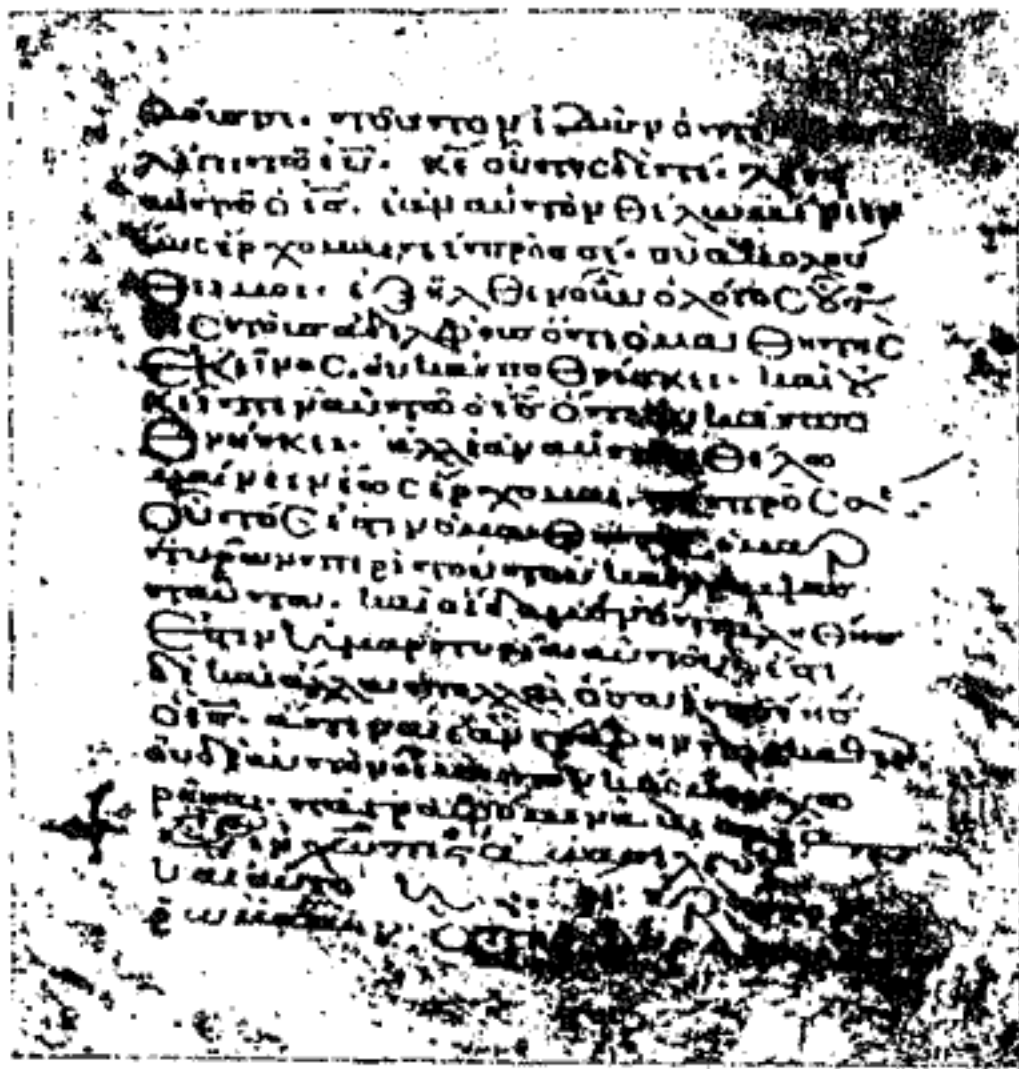
† Κωνσταντῖνος ἐν Χω' πιστὸς—βασιλεὺς | καὶ αὐτο—

κρατωρ | ῥωμαίων δ' πορφυρογεννητος: —

φ. 360α Συναξάριον εὐν θεῶ τοῦ τετραευγγέλου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Εὐαγγελίου ἕως τέλους κατὰ τὴν ἐκάστου εὐαγγελιστοῦ περι-
κόπην καὶ σύνταξιν καὶ ὅπως καὶ πότε ὀφείλει ἀναγινώ-
σκεσθαι ἕκαστος αὐτῶν ἐπὶ τὸ μαρτύριον.

Εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος ἔχουσι προστεθῆ χάριτινα φύλλα, ὅπου διὰ χειρὸς νεωτάτης ἔχει γραφῆ ἡ ἱστορία τοῦ Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου.

Στάχωσις νέα.

Πανομοιότυπον τοῦ φ. 357α

(μέγεθος πραγματικόν)